

som jeg agter, men som han springer let hen over, og det er Hensynet til, at vi sætte os istand til at gjøre, hvad der er os muligt til vort Selvforsvar, ialfald for at vise med Klem og Eftertryk, at dette er vor alvorlige Villie. Uden at vi vise det, her som overalt, kunne vi ikke vente at vække den Følelse, det Sind imod os, hvoraf Hælpen maaskee kan afhænge; men det forekommer mig, at det ærede Medlem i den Retning ikke seer — vistnok skarpt, altfor skarpt, skarpere end jeg — men ikke seer langt nok; hans Syn har i det Hele, forekommer det mig, i dette Forhold et noget utilstrækkeligt Omfang baade i Længden og i Høiden. Det er Forfjellen imellem os. — Jeg skal imidlertid som sagt tilraade, at vi stemme for Mindretallets Forslag, hvorved vi altsaa faae 10 Kanoner, og hverken 15, som den høitagtede Krigsminister kunde ønske, og som vi nok kunde have Gavn af at faae, eller 5, som Fleertallet vil have, at vi skulle nøies med.

Wintber: Naar jeg var som Heimdal, der stod og skuede saa vidt ud, vilde jeg naturligtviis kunne see højere og videre, end jeg nu kan; men iøvrigt maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg aldeles ikke har opstillet mig som noget Mønster i nogensombestf Retning; jeg har kun talt om det Ansvar, jeg følte ligeoverfor mit Mandat her, og jeg har sat det imod det Tryk, som den ærede Minister har villet udøve paa Thinget ved at tale om sit Ansvar ligeoverfor Besparelsen. Iøvrigt skal jeg aldeles ikke indlade mig videre paa, hvad det ærede Medlem sagde, undtagen med Hensyn til eet Punkt. Han udskød den Tid længere, end jeg havde gjort, da vi skulle benytte Erfaringerne fra andre Landes Prøver af Vaaben, idet han nemlig sagde, at jeg vilde have, vi skulle vente, indtil man havde brugt disse Vaaben imod os; men det har jeg ikke talt om. Jeg har ikke Noget imod, at vi anskaffe nogle af de til enhver Tid bedste Vaaben, og det seer man af, at jeg har tiltraadt en Deel af Bevillingen; det lader imidlertid til, at det ærede Medlem har overset, at jeg er med til at ville bevilge en Deel af

den forlangte Anskaffelse, og naar det er Tilfældet, falder hans Betragtning aldeles bort.

Kofod: Det er bare den eneste Ting, jeg vilde sige, at det skal glæde mig overordentligt, hvis Sjenden foretrækker at prøve sine Vaaben paa Andre end paa os; men jeg har forudsat, at vi ligesaa let kunde blive Maalet for denne Vaabenprøve, som Andre. Naar det ærede Medlem vilde indestaae mig for, at de store og mægtige Folk, der have Raad til at gjøre dyre Forsøg, vilde prøve deres Vaaben og indhente deres Erfaringer mod Andre, saa skulle jeg gjerne følge det ærede Medlem i hans Syn paa denne Sag.

Ordføreren: Der var et Punkt, som jeg foreslente at omtale den forrige Gang, jeg havde Ordet, det er det Spørgsmaal, der er berørt i Betænkningen under Nr. 61 angaaende en Bevilling af 15,670 Rd. til Materiel til et tolvpundigt, riflet mobilt Kystbatteri. Saaledes som Forslaget herom motiveredes i Anmærkningerne til Budgettet, kunde det see ud, som om det kun var en Begyndelse til noget meget Mere, end der vel for os kunde være Anledning til at gaae ind paa. Udvalget har derfor udbedt sig nærmere Oplysning om dette Spørgsmaal, og Svaret vil man see i Betænkningen. Af dette Svar fremgaaer, dels Begrænsningen af den Bevilling, som man i det Hele ønsker at naae til Materiel til Kystbatterier, dels at Besættningen af disse Batterier ikke vil gjøre noget sproget Krav til Personellet. Da man altsaa har fornødent Mandskab, og man har de fornødne Kanoner, og Bevillingen iøvrigt indskrænker sig til det i Svaret angivne Beløb, har Udvalget troet at kunne undlade at gjøre nogen Indstilling med Hensyn til dette iøvrigt vigtige Spørgsmaal. — Om nogle af de Bemærkninger, der ere faldne om adskillige af Forslagene, skal jeg tillade mig nogle faa Ord. Med Hensyn til Nægtelsen af Bevillingen til Feltbatteri har den høitærede Minister henviist til, at man dog havde lovet en saadan Bevilling, idet der ganske rigtigt staaer i en Betænkning fra et Udvalg for 2 Aar siden et lille Ord „denne-